

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ἑκουσίου τοῦ τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἑσχέρην παιδικῶν περιόδικον σύγγραμμα, ἀψευδῆ παρασχόν εἰς τὴν ἔρεσιν ἡμῶν ἐπιχειρήσεις καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου πατριωτικῶς Κανονιστικῶς ἀνάγνωσμα-δύσινον καὶ χαρημώτατον εἰς τοῦς κούδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΒΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίως δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τοῖς μηνὸς δρ. 10.
ΕΣΤΗΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κόχρου καὶ Λουκῶν Ἀποικίων ἀεὶ νῦν 10, Ἀμερικῆς πολλὰ, 4. Λουκῶν χωρῶν φράγμα γὰρ καὶ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τετμήνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἄρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Ἰουλιῆς τοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριεῖου δρ. 36, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουλίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 33

Ἡ ΜΙΚΡῆ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡΙΕ GIRADET.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΣ (Συνέχεια)

Κι' ἡ Ἰδόννη δὲν πῆγαινε τίποτα. Ἰόσα χρόνια ποὺ ἐρχόταν κάθε καλοκαίρι στὸ Ντινάρ, εἶχε συνειθίσει σὲ κάθε εἶδος κολύμπι. Ἐκανε τὴ σάνιδα μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα καὶ τὸ σῶμα ἀτάλαστο, ἔκανε ἀκόμα καὶ μακροβότια.

Κι' οἱ δύο φιλενάδες, γελώντας καὶ παίζοντας στὸ νερὸ, τραβοῦσαν πολλὰς φορές στὸ μπάνιο τοὺς περισσότερο ἀπ' ἄτι ἐπρεπε.

Μιά μέρα, ἡ Ζίνα ἀποκακρόνθηκε πολὺ ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά.

Ἡ Ἰδόννη τὴν εἶχε φωνάξει μιὰ-δύο φορές, μὰ ἐλείπη μεθοσμένη ἀπ' τὴν ἡδονικὴ συναίσθησιν τῆς γληγοράδας, μὲ τὴν ὁποία ἔσχιζε τὰ νερά, δὲν τὴν ἄκουσε καὶ κολομποῦσε σ' ἀνοιχτά.

Ἐφηνικά, κουρασμένη πιά τώρα, ἐννοίως τὸ πόδι τῆς νὰ μοδιάζη. Κατάλαβε τότε πῶς ἐπρεπε νὰχε γυρίσει. Ἐστρεψῆς ἀμέσως, ἀλλὰ τόσο ἀπότομα, ὥστε κάποιον νευροκαβλίκεμα ἔτριψε στὸ πόδι τῆς καὶ τῆς προσέβητε τέτοιο δυνατὸ καὶ ἐφηνικὸ πόνος, ὥστε τῆς ἐσφογε μιὰ δυνατὴ φωνή.

Ἀγωνίστηκε μερικὰ λεπτὰ μ' ἔλη τῆς τὴ δόναμη, γιατί ἐννοίωθε πῶς ἡ ζωὴ τῆς κινδύνους καὶ πῶς μόνον μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια θὰ τὴν ἐσώζε.

Ὁ πόνος ὅμως μεγαλύτερος ἀπ' τὴ θέλησιν. Ἡ Ζίνα τὰχε χάσει πιά, καὶ ἀγωνίζοταν χωρὶς νὰ νοιώθῃ τί κάνει.

Καίταξε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ καὶ διέκρινε, καί-κάτω, μερικὰ κεφάλια ποὺ πρόβαλλαν.

Τὴν ἔβλεπε κινεῖσθαι, τὴν ἄκουε κανεῖσθαι, θὰ βρισκόταν κανεῖσθαι ἐν τῇ σῶσιν; Ἀλοῖμονο, ἦταν τόσο μακριά!

Συλλογίστηκε πῶς ἦταν πιά χαμένη. Ἐπρεπε νὰ προετοιμασθῆ νὰ κολύμπη. Ὅλη ἡ ζωὴ τῆς πέρασε μονομιάς σὲν ὄνειρο μπροστὰ τῆς, ἡ ζωὴ τῆς ἡ τόσο λαμπρὴ-στὴν ἀρχή, κ' ὕστερα τόσο λυπημένη.

Μιά τρομερὴ λήθη, μιὰ ἀνάβραση γεννήθηκε μέσα τῆς, ἀμέσως ὅμως

Ἐγωνίστηκε μερικὰ λεπτὰ μ' ἔλη τῆς τὴ δόναμη. (Σελ. 257, στ. α')

ἔσβησε κι' ὀπιστάχτηκε. Οἱ τελευταῖες τῆς σκέψης πέταξαν στὴν πριγκήπισσα Βιλεττία καὶ στὴν ἀγκυρωμένη τῆς Βελκάνια, τὴ γλοκετὰ πατρίδα ποὺ δὲ θὰ τὴν ἐξανάβλασε πιά.

Ἐίχε ὅμως, καὶ τὴν τελευταία αὐτὴ

Καὶ τοῦ ἔδανε τώρα τίς πληγές του... (Σελ. 260, στ. α')

στιγμὴ, τὴ δόναμη νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια ἀπελπισμένα, σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια.

Τότε τῆς φάνηκε πῶς κάποιος πλησίαζε καὶ μὲ φωνὲς καὶ νοήματα τῆς ἔδινε θάρρος.

Μὰ δὲν εἶχε πιά καθαρὴ ἀντίληψη τοῦ τί γινόταν γύρω τῆς... Δίγως ἄλλο θὰ ἦταν γέλασμα τῆς φαντασίας τῆς.

Λιγοφοβισμένη πιά ἔσκαφε ν' ἀγωνίστα.

Τ' ἄλυμυρὸ νερὸ τὴν ἐσκέπασε κι' ὤρμησε στὸ στόμα τῆς καὶ σ' αὐτιά τῆς μ' ἕνα ἀπαίσιον βοήθησιν, σὲν τὸ ζόμβο-ποὺ κάνοον, ἅμα χροκοῦνε, οἱ χάλκινες καρμπάνες. Τὰ μάτια τῆς ἐκλείσαν καὶ, ἐσφηνικά, τὰ νῆσους ἕνα φῶς κι' ἦθος πιά ἡ θαδικὴ κι' ἀτέλειωτη νόχτα.

Βοηίστηκε πιά σὰ ἐπὶ μολόβι μέσα στὰ γαλατὰ νερά.

Σιγά, σιγά ἔφτανε στὰ βάθη κι' οἱ ἀχνίνες τοῦ ἡλίου περνοῦσαν τὰ νερά κι' ἐπαίζαν πάνω σ' ἀναίσθητό τῆς σῶμα.

Λίγες ὥρες ἀργότερα, στὴ βίλλα «Σιρηνά» ποὺ εἶχε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἀναστατωθῆ, μιὰ χαρομένη φωνὴ ἀκοῦσθηκε, ἔτρεξε σ' ἔλα τὰ δωμάτια, ἔφτασε ὡς τὴν ἐσφορα, ἔπου περιμέναν πολλοὶ μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τῆς.

— Ἄνοξε τὰ μάτια! ἔλεγε ἡ φωνή, Συνέρχεται! Σώθησε!

Πραγματικῶς ἡ Ζίνα εἶχε ἀνοιξοὶ τὰ μάτια τῆς, γεμάτα τρόμο, καταπληγῆ. Ἀπάνω τῆς εἶδε σκορμημένες τὴ θεία τῆς καὶ τὴν Ἰδόννη.

Ἐνας γιατρός τῆς ἔκαμε ἔλα ὅσα διαγορευόμενα σὲ παρόμοιες περιπτώσεις: τεχνητὴ ἀναπνοή, ρυθμικὲς κινήσεις, τραβήγμα τῆς γλώσσας.

Ἀνασηκώθηκε λιγάκι στὸ κρεβάτι.

—Πού βρίσκομαι; Τι έβρα; Η Ύβριση δὲ μιλοῦσε. Ἡ θεὰ τῆς τῆς ἀπάντησε: —Ἐμεῖς πολλὴν ὄρα στὴ θάλασσα, κόρη μου, κί' αὐτὸ σ' ἔβλαψε...

Τότε μεμιάς ὀρθώθηκαν στὴ μνήμη τῆς οἱ τραγικὲς ἐκείνες στιγμὲς: ἡ ἀπεράντη ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας ποὺ ἔσμιγε μὲ τὸν οὐρανό, τὸ θάμπωμα ποὺ ἀνέπασε τὰ μάτια τῆς, ὅσοις ἦταν τῆς εἰς τὴν ἀβύσσου... Τῆς γεννήθη μιά ἀπορία καὶ ρώτησε:

—Ποῦς μὲ βοήθησε; Ποῦς μ' ἔσωσε;... Εἶχα χάσει πιά κάθε ἐλπίδα...

—Κάποιος ποὺ τὸν γνωρίζουμε πολὺ λίγο: Ὁ ξανθὸς νέος ποὺ εἶδαμε, θυμάσαι, στὴς κορὴς Χάρτελεβ. Ἦταν κάπου κοντά, εἶδε τὰ νοήματά σου κί' ἐδωχῶς σὲ πρόφτασε.

Μιά αἰλουέτα ὀρθώθηκε μπρὶς στὰ μάτια τῆς Ζίνας. Ἀλήθεια, δὲν εἶχε ξεχάσει τὸν «φηλὸ ξανθὸ νέο» μὰ δὲν τὸν ἔβλεπε μῆσα στὸ σκόλον τῆς κυρίας Χάρτελεβ, ντυμένον ἄμεμπτα κί' ἀριστοκρατικά.

Ὅχι. Τὸν ἔβλεπε μονάχο, στὴν ἀκρῆ ἐνὸς ἐρημικοῦ δρόμου, καθισμένον στὴ χλόη, νὰ σκόδη πάνω σ' ἕνα φτωχὸ πληγωμένο σκυλί, ποὺ τὸν κοιτοῦσε μὲ μάτια ποὺ φανέρωναν ἀπερίγραπτη πόνημοσύνη.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ ἀγνωστος αὐτὸς φανερώναταν πάντα ἀκριβῶς ἐκεῖ ποὺ χρειαζόταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'.
Καινοῦργιοις ἔγνωτες.

Ἡ περιπέτεια αὐτὴ εἶχε τόσο ταραξὶ τὴ Ζίνα, ὅσοις χρειαζόθηκε νὰ μείνῃ κάμποσε μέρες στὸ κρεβάτι.

Ὅταν σηκώθηκε καὶ βγήκε σὴν ἀκορογιαλιὰ καὶ ἐκἀνάρχος τὴν κανονικὴ ζωὴ, ὁ Αὐγουστος πηλῆραξε νὰ τελειώσῃ. Οἱ δρόμοι, οἱ περιπάτοι, ἐκ καλὶνα ἦταν τώρα λιγότερο πολυσόχιστα, παρὰ σὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τὸ κάκου ἡ μικρὴ Βασίλισσα ἀναζήτησε ἐκείνον ποὺ τὴ γλώττωσε ἀπ' τὸ θάνατο.

Ἐμαθε τυχαίᾳ πῶς, τώρα καὶ λίγες μέρες εἶχε φύγει ἀπ' τὸ Νεινάρ. Ὅσοις δὲν εἶχε ἐλπίδα γὰρ τὸν ξαναδῆ, παρὰ μόνο σὴν τόχη.

Ἡ κυρία Φιροσάτ εἶχε πλῆξει ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ ξενοδογείου καὶ σκαπτόταν νὰ γυρίσῃ μὲ τὴν ἀνεψιά τῆς στὸ Παρίσι.

Κί' ἡ Ζίνα ἄλλωστε, ποὺ ἡ τόσο θερμὴ φιλοξενία τῶν Λεγκράν τὴν εἶχε καθυποχρεώσει, ὥρισε τὴν ἡμέρα ποὺ θάφραγε. Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἔκαναν χίλια λόγ. γὰρ νὰ τὴν καταφέρουν ν' ἀναβάλῃ τὴν ἀναχώρησίν τῆς, μὰ ἡ Ζίνα σταθῆκε ἀμετάπειστη.

Ἐκείνοι τότε διπλασίασαν τὶς περιποιήσεις τους, γὰρ νὰ τῆς δείξουν πόσο θὰ τοὺς λυποῦσε ὁ χωρισμὸς τῆς.

Ἐδωσαν ἕνα γεῦμα πρὸς τιμὴ τῆς, κί' ὁ κ. Λεγκράν ἔκανε μιά πρόποση κί' ἐξέφρασε τὴν εὐχὴ νὰ ξαναῖδῃ τὴν δεσποινίδα ντὲ Φιροσάτ στὸ Νεινάρ.

Ἐφαγαν μ' εὐθυμία καὶ χωρίστηκαν μὲ τὴν εὐχὴ νὰ ξαναῖδῃ τὴν κλοῦς οἰωνοῦς.

Ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, ἡ πριγκίπισσα Βλακενίνα κί' ἡ ἀνεψιά τῆς ἔφτασαν στὸ σταθμὸ νὰ πέρουν τὸ τραίνο τοῦ Παριζιοῦ, ἕνα πλήθος φίλων εἶχε ἔρθῃ στὸ σταθμὸ γὰρ νὰ κατανοῶσιν τὴν μικρὴ Βασίλισσα.

Κί' ἐνῶ τὸ τραίνο ἔερχε ὡς ἀτέλειωτες, ἡ Ζίνα διαταξάχε μὲ τὴν ἀνάμνησιν ὅλων τῶν ἐντοπώσεων αὐτῶ τοῦ καλοκαιριοῦ, τοῦ τόσο ζωηροῦ καὶ χαρούμενου.

Γόρισεν στὸ σπίτι τοῦ Ὁσειγ. Στὸν κῆπο εἶχαν θεριέψει οἱ ἀγριὰδες. Τὰ μεγάλα θωμάτια μὲ τὰ χαμηλά τραβάνια καὶ τὸ λίγο φῶς φάνηκαν σὴν Ζίνα γεμάτα μελαγχολία.

Ἄχ, ποὺ ἦταν τώρα ὁ ἥλιος, ἡ ἀκρογιαλιὰ, ἡ γαλάζια ἐπιφάνεια τοῦ πελάγους ποὺ χανόταν σὲ θάβη τοῦ ὀρίζοντα!

(*Ἔπεται συνέχεια)
ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙΚΟ ΠΑΛΑΤΙ

Πάντα τὸ ἴδιο ὑψώνονσι παλιῶ καιροῦ σημάδι κάποιων ἀρχαίων δόγηδων ἐοῦ χλωμὸ παλάτι, μὲ τὰ κλειστά παράθυρα καὶ τὶς κλεισμένες πόρτες καὶ μὲ τὴν μεγαλόφωνη τὴν ὄψη σὰ θλιμμένη.

Ἐρημὸ τώρα κί' ἀδιανό τοῦ δόγη τὸ δωμάτιο, ποὺ μέσα μὲ τὶς σκέψες τοῦ κλειστόταν κάθε βράδυ, ἄλλοτε ἤσυχος, γλυκός, κί' ἄλλοτε θυμωμένος, κρατώντας μεσ' σὰ χέρια του τόσο λαοῦ τὴν τόχη.

Καὶ οἱ μεγάλες αἰθούσες, ποῦσαν τόση λαμπρότη, τώρα οἱ ἀράχες στήνοννε ἡσυχὰ τὸν ἴσθ τοῦς καὶ μέσα σὰ κοφώματα ὀλημορὶς δουλεύει, διαλαλητῆς τῆς ἀσημονιάς, τοῦ χρόνου τὸ σαράκι!...

Κί' ἀτλάνεται μαγευτικὸ. γύρω σου τὸ κανάλι, ποὺ κάθε φεγγαρολόουση βραδυὰ, μεσ' σὰ νερὰ του, οἱ γόντολες γλυστοῦσαν γεμάτες νιούς, κορῖτσια, ποὺ τραγουδοῦσαν γλυκὰ, γλυκὰ τὶς βαρκαρούλες...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜ.

ΜΑΜΑ, ΜΕ ΚΟΡΟΓΔΕΥΟΥΝ

Ἄχ, πῶς ἤθελε νάταν μεγάλη, ἀληθινὴ δεσποινίδα. Νὰ μπορούσε ἔτσι μὲ μιάς νὰ γίνῃ 17—18 χρονῶν! Ἀφοῦ ὅμως αὐτὸ δὲ γίνεται, πρηγοριέται μὲ τὸ νὰ κἀνῃ τὴ μεγάλη, σηκώναι τὰ μαλλιά τῆς, βάζει φουστάνια τῆς μαμαῦς τῆς, δένει ἄλλες κουδρίστερες κἀπ' τὰ παπούτσια τῆς, τῆς πῶς εἶναι τακούνια... Ὁ πῶς πῶς εἶναι πῶς ἄλλὰ παρῆνε κοριτσάκι. Ἐ, ὄχι, δὲ καὶ τόσο! σὴν γνωρίζε καλότερα τὴ Φιφὴ καὶ τὴν αἰσία ποὺ τὰ κάνουν αὐτὰ, δὲ τὴ σοχωρέτης οἰγοῦρα.

Ἡ Φιφὴ κατὰ βάθος εἶναι ἀγοροκόριτσο, δὲ δίνει πεντάρα γὰρ κούκλες, ἐνῶ τραλλαινεται γὰρ ζωηρὰ παιχνίδια. Ἐχει ὅλα τὰ καλά, ποὺ μπορεῖ νὰ βάλῃ κανεὶς μὲ τὸ νοῦ του, μόνον ἕνα τῆς λείπει: ἀδέρφια. Κί' ἄλλα παιδάκια δὲν ἔχουν ἀδέρφια, μ' αὐτὲ παίζον μᾶλλα συνομηλικά τους. Ἀλλὰ τὴ Φιφὴ ὅμως δὲν τὴν ἀφίνουσαν νὰ παίζῃ, παρὰ μόνο μ' ἕνα κοριτσάκι καὶ τὰ δού τῆς ἐξάδελφια, δὲν τὴν ἀφίνουσαν νὰ τρέχῃ πολὺ, καὶ ποτὲ δὲ πρῆσαι νὰ εἶναι μόνη τῆς, μὴν πάθῃ τίποτα! Κάπου-κάπου ἡ Φιφὴ κάνει νὰ διαμαρτυρηθῇ, μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πῶς μάταιοι εἶν' οἱ κόποι τῆς. Τὸ πέρνει ἀπόφασι πιά δὲν γίνεται ἄλλοιῶς.

Ὅσο περνάει ὁ καιρὸς, γίνεται σοβιρότερη ἀπ' ὅ,τι ταιριάζει σὴν ἡλικία τῆς. Νὰ λοιπόν, γιατί παίζει τὴ ἐμεγάλην ὅσοις ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῆς νὰ εἶναι «ἀγοράκι», ὅπως λέει, ἡ «δεσποινίδα» τῆς ἀρῆσει καλότερα.

Ἡ μαμὰ τῆς πολλὰς φορὰς λυπάται νὰ τὴ βλέπει ἔτσι μ' ὅλη τῆς τὴν καρδιά νὰ κἀνῃ τὴ «μοδίστρα» ἢ τὴ «μαγρίσσα», γιατί καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα καταγίνονται. Κάπου-κάπου τὴ Φιφὴ τὴν πᾶνει μιά μελαγχολία, ἴδιος ἄμα τῆς νὰ διαβάζῃ ἢ νὰ τῆς διηγεῖται ἢ μαμὰ τῆς καμιά ζωηρὴ ἱστορία, ἢ ἄμα βλέπει σὰ παιδιὰ σὲ δρόμο, ποὺ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τὰ κοιτάζει ὄρες, νὰ παίζουσαν, πολλὰ μαζὶ, διάφορα τρελλὰ παιχνίδια! Ἐ, τότε, ἀντόχη κί' εἶναι «μεγάλη», πετάει γρήγορα ὅλα τῆς τὰ μπαχλιμπιδία κί' ἀπὸ φασουλῆς γίνονται πάλι κοριτσάκι δὲ μῆνει ὅμως πολὺ ἐπὶ, δάξει ἕνα μὲ παντελόνια τῆς γυμναστικῆς, τρέχει σὴν μαμὰ τῆς καὶ τῆς λέει σ' αὐτὴ: «Μαμὰ, τώρα εἶμαι ἀγοράκι!» Αὐτὸ χαροποιεῖ τὴ μαμὰ. Τὸ ἀγοράκι βρίσκει ὅμως γρήγορα μπροστά του τόσο ἔμπόδια, ποὺ γρήγορα πάλι ἡ Φιφὴ δηλώνει τῆς μαμαῦς τῆς πῶς εἶναι ἐμεγάλη»...

Ἐτσι περνοῦσε λοιπόν σὴν πρωτεύουσα. Σχολεῖα δὲν πῆγαινε καὶ τῶς καθμὸ, ἔκανε μάθημα στὸ σπίτι.

Ποῦ καὶ ποῦ ἐρχόταν ἡ Μαίρη, ἡ φιλή τῆς καὶ παίζανε, ἀλλὰ πάντοτε μ' ἐπιβλεψῆ. Τὶς Κυριακῆς ἐρχόντοσαν ἐκ ἐξάδελφια.

Ἐνα καλοκαίρι, ἡ Φιφὴ ἦταν ἐστὲ ἀπέμεισο χρονῶν, ὅσα πῆγαιναν νὰ ξεκαλοκάρῃσθον σ' ἕνα παραθαλάσσιο χωρισοδάκι.

Γρήγορα ἡ ἐλπίδα φέτρωνε σὴν καρδοῦλα τῆς μικρῆς κί' ἡ φαντασία τῆς, πῶς τὴν ζωηρῆ, δούλοσε γερὰ.

Ἐλεγε πῶς ἐκεῖ ποὺ θὰ λείπων τ' αὐτοκινήτῳ, δὲ ἔβλεπε ὅσοις σκόνη ὅσοις πολυκοσμία! θὰ τὴν ἀφίνουσαν νὰ τρέχῃ μόνη κί' ἐλεύθερη μὲ τ' ἄλλα παιδάκια. Μὰ, ὁ φέτρα ἐλπίδα σκληρῆ ἀπαγοήτεψη! Ὅχι μόνο δὲν ἔγιναν ἄπὸ χροῖδ ὅσα φανταζόταν ἡ Φιφὴ, ἀλλὰ ἦταν καὶ χειρότερα ἀπ' τὴν πόλη πρῶτα γιατί δὲν εἶχε τὴ φίλῃ τῆς, ὅσοις τὰ ἐξάδελφια δὲν εἶχαν καμιά δ' εἶν' ἢ ἀρῆσθον τὰ λευτέρᾳ παγγένει γὰρ νὰ παίζουσαν μαζὶ τῆς κλεισμένα σ' ἕνα μπαλκόνι καὶ τέλος, τὸ χειρότερο, εἶχε κειρὸ νὰ παρατηρῇ, ἀπὸ μακριὰ πάντα, τὰ παιχνίδια τῶν ἄλλων παιδιῶν.

Ἐμοιαζε μὲ ποδάκι τοῦ δίσκου, κλεισμένο σὲ χρυσο κλουβάκι. Ἡ πῶς ἐδωχάριστη σιγμὴ τῆς ἡμέρας τῆς, ἦταν τὸ μᾶνιο. Ἀ, πλαστοκρίζοντας σὲ νερὰ, ξεχνοῦσε γὰρ λίγα λεπτὰ ὅσοις εἰς πῆρες καὶ τὶς λῶπες τῆς δὲν ἤξερε ἀκόμα κολύμπι, ἀλλὰ ἔπαιζε ἔτακτα κί' ἦτανε κεινὴ τὴν ὄρα εὐτυχισμένη.

Τ' ἀπόγεμα, ἀργά, πῆγαινε καμιά φορὰ περίπατο ἀρκετὰ μακρονό, μὰ συνήθως κατέβιναν ἀπλῶς σὴν ἀεροθαλασσία. Ἐκεῖ οἱ μεγάλοι κουδέντιασαν. Ἡ Φιφὴ ἦτανε τὸ μόνο παιδάκι ποὺ ἔμεινε κεινὰ τους, ὅσα τᾶλλα ἦταν σπορτισμένα σ' ἀνατολὴ καὶ δόση. Ἦταν τὸ μόνο παιδάκι ποῦχε κουδαδάκι καὶ τόσο μεγάλο φειάρι! πολλὰς φορὰς τὰ χωριμάτοποῦλα, σὲ γρήγορα διάβα τους, σπαματοῦσαν λιγάκι γὰρ νὰ θαυμάσουσαν τὰ ἐργαλεῖα τῆς μ' αὐτὴ θὰ τοὺς τὰ χάριζε ἐδωχάριως ἕλα, γὰρ νὰλλάξῃ μαζὶ τους. Ἄχ, πῶς ποθοῦσε νὰ τρέξῃ κί' αὐτὴ ἔτσι δὲ ἐυπόλοτη σὴν μαλακὴ ἄμμο καὶ σὲ στρογγυλὰ βότσαλα τῆς ἀτροθαλοσάσ! Ἡθελε νὰ φτιάσῃ ἕνα βουλό, ἕνα λικανάκι, ἀλλὰ μὲ τὰ χέρια τῆς, γιατί αὐτὰ δὲ γίνονται τόσο καλά μὲ τὸ φτεῖρι κί' ἂν πῆς γὰρ φουρνάκι, αὐτὰ ὅσοις γίνονται καθόλοο μὲ φτεῖρι, θέλουσαν γέρια λευτέρᾳ.

Μιά μέρα, ὁ Κωστόγιαν, ὁ ἐξάδελφός τῆς, διηγῆθηκε πῶς θὰ κἀναε μεγάλη μάχη σὲ στρατόπεδὸ τους. Εἶχαν πιά γυμναστικὴ ἀρκετὰ οἱ στρατιῶτες, ἀγορᾳ, μεγάλα τὰ πῶς πολλὰ, ἀπὸ ὀκτώ ὄς δεκαπέντε χρονῶν. — Παίρνεται καὶ τὴ Φιφὴ, Κωστόγιαν, μαζὶ; ρωτᾶει ὁ

μαμαῦς κί' ἡ Φιφὴ μῆνει ἐκπληκτη μαζὶ κί' ἐνθουσιασμένη. — Ἐτὴν παίρνουμε, θεῖς.

Ὁ μαμαῦς, μὲ κί' ἀποφάσις νὰ τὴν ἐδωχάριστη τὴν μικροῦλα, ἤθελε νὰ τὰ κἀνῃ ἕλα σὴν ἀνελέισα. Δὲ θάχε ἡ Φιφὴ περικεφαλαία ἀπὸ παλιοσφημερίδες, ὄχι τῆς ἔφτιασε μιά ἀπὸ μπλε χορὸ χαρτί μὲν φοδντα καὶ μὲ τὰ ἕλα τῆς. Καὶ τὸ βράδυ, σὴν κατέβηκαν, ἕλα τὰ παιδάκια θαύμασαν τὴν περικεφαλαία τῆς Φιφῆς ποῦ εἶχε τραλαθῆ ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς ποῦ θάπαιζε εἶλος κί' αὐτὴ μὲ τοὺς «μεγάλους».

Σὲ λίγο τὸ «στρατεύμα» ἦταν μαζεμένο κί' ἡ Φιφὴ, λίγο ντροπαλῆ, περιμένε πηρακί, νὰ τῆς ποῦν τί θὰ κἀνῃ. Ὁ ἀρχηγός, σὲ μάτια τῆς Φιφῆς ἔας κρεπαντακάς ὡς κεί πάνω, τῆς λέει νὰ σταθῇ πίσω-πίσω, νὰ κἀνῃ ὅ,τι κἀνοῦν οἱ ἄλλοι κί' ἕλα τοὺς πῆ νὰ τρέξουσαν, νὰ τρέξῃ κί' αὐτὴ. Ἐκεῖ ὅμως ποῦ ἐτοιμαζόταν τὸ τρέξιμο, ἔρχεται ὁ μαμαῦς: ἡ Φιφῆς καὶ λέει νὰ μὴ σταθῇ ἡ Φιφὴ σὴν γρομμὴ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τρέξῃ, γιατί μπορεῖ νὰ πῆσῃ, ἀλλὰ νὰ τὴν κἀνοῦσαν... στρατηγὸ, ποῦχε καὶ τὴν διορρη περικεφαλαία Τᾶ ἀγορᾳ, ποῦ ὅς κείνη τὴν ὄρα εἶχαν κρατηθεῖ, δὲ δάξαισαν πιά: ἐξοπασαν σὰ γέλια.

«—Χαρὰ σὴν στρατηγίνα!» λένε. Τάκαρα παιδιὰ γελῶσαν ἀκόμη. Μὰ σὲ προσωπάκι τῆς μικρῆς κἀνι ἀρχίσε νὰ διακρίνεται... Τέλος εἶναι πιά φῶς φινερό: τὰ ματάκια τῆς θάλωσαν. Καὶ μὲ μιά γρήγορη, ἀκόσοτη κίνηση, γυρίζε σὰ παιδιὰ τὴ ράχη καὶ ὅς ποῦ νὰ πῆς τρία, ὄρισκεται σὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμαῦς τῆς, ἀφοῦ πρῶτα πέταξε χάμω τὴν περικεφαλαία τῆς, φειθηρίζοντας ἀπαλαισιὰ: «Μαμὰ, μὲ κοροῖδεῖουσαν!» Κί' ἡ μικρὴ «στρατηγίνα» ἐξοπασε σ' ἕνα κλάμα ἀτέλειωτο μὲ λογιμῶς. Μιά πληγῆ, ποῦμαλλε ν' ἀφήσῃ βαθεῖα σημάδια, εἶχε ἀνοίξει μὲσα τῆς.

ΦΟΥΛΑ 1. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ
Ο ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

Μιά μέρα, ὁ Δημητράκης παραστάθηκε σὲ κάποιον παζάριμα ποῦ ἔκανε ὁ πατέρας του μ' ἕνα κωπητῆ χαλιῶν. Ἀὐτὸς ζητοῦσε τρεῖς χιλιάδες γὰρ ἕνα χαλί. Ὁ πατέρας του δὲν ἔδινε παρὰ δύο χιλιάδες. Βιά ὁ κωπητῆς κατέθηκε σὲς δύο ὀκτακόσιες. Καὶ τότε ὁ πατέρας τοῦ Δημητράκη εἶπε:

—Ἐλα νὰ κόψουμε τὴ διαφορά σὴν μέση. Νὰ σοῦ δώσω δύο τετρακόσιες καὶ νὰ τὸ πάσω. — Ἄς εἶναι, εἶπε ὁ κωπητῆς. Καὶ τὸ παζάριμα, ἀπροσδόκητα, τέλειωσε: Ἦρθαν σὲ συμφωνία.

Αὐτὸ ἔκανε ἐντόπωση τοῦ Δημητράκη, ποῦ ὅσοις ρώτησε τὸν πατέρα του:

—Πῶς ἐκόψατε τὴ διαφορά σὴν μέση; Δὲν κατέλαβα...

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας. Ζητοῦσε δύο ὀκτακόσιες, τοῦ ἔδινε δύο. Ἡ διαφορά μας πόση ἦταν:

—Ὄκτακόσιες δραχμῆς. —Τὰ μὲν τοῦ ὀκτακόσια; —Τετρακόσια.

—Ὁραία. Ἐπρόθεσα λοιπόν ἐγὼ τετρακόσιες δραχμῆς σὲς δύο χιλιάδες ποῦ τοῦ ἔδινε, κατέθηκε κί' ἐκεῖνος ἄλλες τετρακόσιες ἀπὸ τίς δύο ὀκτακόσιες ποῦ ζητοῦσε, καὶ συμφωνήσαμε. Κατάλαβε τώρα;

—Κατάλαβα. Βρήκατε δηλαδὴ ἐκεῖνο ποῦ λέμε σὲ σχολεῖο «μέσον ὄρο». Δηλαδὴ: 2800 καὶ 2000 μὲς κἀνοῦσαν 4800. Διὰ τοῦ 2, ἔχουμε 2400. Νὰ ὁ μέσος ὄρος.

—Λαμπρά, παιδί μου! Τὸ κατάλαβε σὴν ἐντέλεια.

Κί' ὁ πατέρα ἐπρόθεσε φιλοσοφικά:

—Ἄν οἱ ἄνθρωποι παραδεχόνταν πάντα ἕνα μέσον ὄρο, ἂν ἔκοβαν ἔτσι τίς διαφορῆς τους σὴν μέση, θὰ συμφωνοῦσαν σ' ἕλα τὰ ζητήματά. Ἐπειτα, μὴ ξεχνῶς πῶς ἡ ἀλήθεια σὴν μέση βρίσκειται!

Κί' αὐτὸ ὁ Δημητράκης τὸ κομπόδεσε.

Μιά μέρα, τὰ δύο μικρὰ ἀδελφία του φιλονικοῦσαν.

—Ὅχι κί' ἐφτά, δεκαπέντε! φώναξε ὁ Τοῦτος. Τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλά. —Δικατέσσερα! ἀντίλεγε ὁ Μιμήης.

—Ὅχι, δεκαπέντε. —Ὅχι, δεκατέσσερα!

—Εἶσαι βλάκας! —Εἶσαι κουντεντῆς!

Κί' οἱ μικροὶ ἦταν ἔτοιμοι νάρθουσαν σὰ γέρια.

Ἐἰ τοὺς φώναξε ὁ Δημητράκης μακρινότας σὴν μέση. Οἱ ἄνθρωποι δὲν κἀνοῦσαν ἔτσι! Βρίσκουσαν τὸ μέσον ὄρο καὶ συμφωνοῦσαν... Ποιά εἶναι ἡ διαφορά σας; Μιά μονάδα! Κόψτε τὴ σὴν μέση καὶ συμφωνήσατε. Πῆτε: ὀκτώ κί' ἐφτά, δεκατέσσερα καὶ μισό. Καὶ τελειώνατε!

Ἀλλὰ μὲ μεγάλη του ἐκπληξῆ, εἶδε τὴν Τοῦτο νὰ ἐπιμένῃ: Ὅχι! ὀκτώ κί' ἐφτά δεκαπέντε. Ἐπειτα εἶδε καὶ τὸ Μιμήη νὰ μετρᾷ σὰ δαχτυλά καὶ νὰ παραδέγεται πῶς ὁ ἀδελφός του εἶχε δικίον: Δικαπέντε!

Ὁ μέσος ὄρος δὲν ἐφαρμοζέται παντοῦ ὅσοις ἡ ἀλήθεια, Δημητράκη μου, βρίσκειται πάντα σὴν μέση...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΑΦΗ ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ΚΥΜΑ

Αγαπητοί μου, ΝΟΜΑΛΟ κι' αυτό το καλοκαίρι. Τέλη Ματίου κι' άρχής Ιουλίου, — με το νεο ήμερολογιο, — είχαμε κυνικά καύματα. Κάμποδες ημέρες τότε βολάγαμε από την πρόβιμη ζέση και ρωτιόμασταν τι θάκανε τόν 'Ιούλιο, άν εξακολουθούσε το θερμόμετρο νάνεβαίνη έτσι... Κι' άξαφνα ξαναγύρισαν χειμώνες. Μά χειμώνες σωσιτός. Βορριάδες, βροχές, κρύο, ξηραυφώρια. Και πάλι ρωτιόμασταν: αυτό θά εξακολουθήσει; τέλειωσε λοιπόν το καλοκαίρι; χιόνια θά πέσουν σέ λίγο; Άλλά όχι, δ καιρός άρχισε πάλι να ζεσταίνη. "Όλο κι' άνέβαινε το θερμόμετρο' οσοότεν, την προπερασμένη εβδομάδα, — άρχής Ιουλίου, — ξαναγύρισαν αγριότερα τα κυνικά. Πέντ' έξη μέρες ιδρώσαμε, ψηνόμασταν, άγκομαχούσαμε και λέγαμε: «Δέν τή γλυτώσουμε αυτή τή φορά! Έτσι θά πάη δ' ολος δ 'Ιούλιος, ίσως κι' δ Αύγουστος!»

Τήν Παρασκευή τής εβδομάδας εκείνης είχαμε τή μεγαλύτερη φρενική ζέση. Ήταν μιá μέρα αληθινά πνιγνή. Το βράδυ, σιό θέατρο, καθιόμενος σέ μιάν έκτη του καφενείου, κοντά στήν πόρτα, όπου του κάκου περιμένα ένα ρούμα, ένα φύσημα, ένα δροσίωμα, έβλεπα τόν κόσμο να έπονη, άνδρες και γυναίκες να κινούν με μανία βεντάλιες, ψαδάκια, μαγνήλια. Και συλλογιζόμουν με φόβο τή φρενική ζέση του Παριουδ, του Λονδίνου, τής Βιέννης. Σέ μιá μέρα, — είχα ήδη σις εφημερίδες, — μόνο σιό Παριό έσκασαν δεκαπέντε άνθρωποι. Θέ' μου! τά ίδια θάχαμε άθροιο μεθάρσο κι' εδώ... Πού να πάη κανείς για να σωθή, σέ ποιό βουνό να καταρύγη, σέ ποιό άκρογιάλι;

Τήν ώρα εκείνη μπήκε σιό θέατρο ένας φίλος μου και, ακουπίζοντας το μέτωπό του με το μαντήλι, εκάθησε δίπλα μου μελαγχολικά. — Τί ζέση άπόψε! του είλα. — Καί πού να ίδης τί θά κίμη αύριο! μου άποκρίθηκε κουνώντας το κεφάλι. — Άθροιο; τί είναι άθροιο; — Θάχουμε ζέση τρομερή! — Πώς σιό είπα; — Τώρα δέ... μου τό είπαν στήν Αστυνομία. — Καί πού τό ξέρει ή 'Αστυνομία; — Τής τό μήνησε τό 'Αστεροσκοπείο. — Τό 'Αστεροσκοπείο...

— Ναί. Το βρομέτρο, λέει, το δείχνει. Έρχεται κι' εδώ το «θερμό κύμα» του Παριουδ.

— Δυστυχία μας! Φοβήθηκα. Για να μήνηση το 'Αστεροσκοπείο στήν 'Αστυνομία, κάτι θά ήξερε... Έπρεπε να πάρουμε τά μέτρα μας... Άλλά τί μέτρα μπορεί κανείς να πάρη σέ τέτοια θεωρηγία;... «Θερμό κύμα» σου λέει... Φεύγοντας από το θέατρο, βρήκα σιό δρόμο ένα... γιατρό. Αυτός κάτι θά μπορούσε να μου ύποδειξη. Και του διηγήθηκα τήν ιστορία. Άλλα δ γιατρος έβαλε τά γέλιο.

— Το 'Αστεροσκοπείο τό είπα; μου κάνει. Άθροιο θά βρέξη! — Ναι, αλήθεια... Τότε μόνο θυμήθηκα πως τά 'Αστεροσκοπεία σέ τέτοιες περιπτώσεις, πέφτουν έξω. Πάντα σιχδόν γίνεται τό εναντιό απ' ό,τι προφητεύουν! Άλλά να βρέξη πάλι;... Δέν τό πιστεύω... Άς δροσίσει λιγάκι, άς κατέβουν τή θερμόμετρο ένα βροθιό, και θάμαστε πολύ πολύ ευχαριστημένοι!...

Αυτών — τί περίεργο πράγμα! — δέν είχα φτιάσει άκόμα σιό σιτί, διαν άρχισε να φουά. Και σέ μιá ώρα, δ δροσερός αυτός άέρας δυνάμωσε τόσο, πού άναγκάσθηκα να κλείσω το παράθυρο τής κάμαρας μου για να κοιμηθώ! "Όλη νύχτα φυσούσε έτσι. Το πρωί τά ίδια. Βοριάς και συννεφάκια. Το θερμόμετρο, έννοείται, πήρε τόν κατήφορο. Άροσιά, όλο άροσιά. Και τό βράδυ, δ φήμουν πάλι σιό θέατρο, εκεί πού έβλεπα χθές τόν κόσμο να σιχίη, έπιασε ή βροχή! Σωσιό άνεμόβροχο, μπόρα. Κι' ό άνθρωποι βότερα γύρισαν σιό σιτία τους με λάσπες!

Έτσι είδα, άκόμα μιá φορά, πόσο άβέβαιες είναι οι μετεωρολογικές προφητίες. Κι' άκόμα είδα, πως ποτέ δέν πρέπει κανείς να φοβάται και να πεσιπίζεσαι για τό άθροιο, πού δέν τό ξέρει παρά δ Θεός... "Όσοοιο μετά τή βροχή έδρόσαμε για καλά. Οι ζέστες πάνε, το «θερμό κύμα» πέσασε χωρίς να μάρ... σιχρόση, και τώρ' άκόμα πού σάς γράφω, δ ουρανός είναι δέ κι' εκεί συννεφιασμένος και καινούργια βροχή κοιμάζεται.

Έτσι θά εξακολουθήσει; Τέλειωσε αυτή τή φορά, τό ζεστό καλοκαίρι; Μ' αδιές τίς δροσιές θά πάμε ίσκι σιό φθινόπωρο; Ή τό «θερμό κύμα» θά ξαναγυρίσει και θάχουμε πάλι καυμά έβδομάδα, σάν τήν προπερασμένη και χειρότερη; — Αυτό πούς να μάρ τό πη; "Οχι βέβαια τό 'Αστεροσκοπείο!... "Όσοοι ήτοι άς ελπίζουμε τό φρενικό καλοκαίρι, πού μάρ έφερε τόσο πρόδιμα τίς μεγάλες ζέστες, μπορεί να τελειώσει πιδ γρήγορ' από τό κανονικό. Γιατί σιό τουλάχιστο είναι παρατηρημένο, και για τίς εποχές και

για πολλά άλλα πράγματα: ή πρόβιμη άρχή φέρνει και πρόβιμο τέλος...

Τό βέβαιο είναι, διι τά τελευταία αυτό χιόνια έχουμε μεγάλες καιριές άνωμαλίες. Θάλαγα κανείς πως χειμώνας και καλοκαίρι «μετετέθησαν εναλλάξ» σά δημοδιδάκαλοι. Τις άνωμαλίες αυτές τίς άπέδωσαν σέ κάποιες καινούργιες, μεγάλες κηλίδες πού παρουσίασε δ 'Ηλιος. Άλλοι προσέθετον σιό σιτία και τήν έρηξη τής Αίνας. Άλλά πούς ξέρει! και τό ήφαίστειο μπορεί να ζύπνισε έξ αιλίας τών κηλίδων. Τι γίνεται σ' αυτών τόν κόσμο πού να μήν έξη τήν αιλία του σιόν 'Ηλιο, — τόν 'Ηλιο τόν πατέρα και τό Βασιλιά;...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μνησίστημα του 'Ακαδημαϊκού JULES SANDEAU]

ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Φίλητε, Στέφανέ μου, τόν σωτήρα σ' ό! είπα ή κυρία Ειρήνη ρίχνοντας τό γό της σιό λαϊμό του Πιπιά.

Έπεινος, άναίσθητος, κοίταζε πόση τή μητέρα και πόση τό παιδί. Έπειτα έφερε σιό σιόμα του τό δάχτυλο εκεινο πού μιá φερα του είχεν γιατρέψει, τούς ξανακοίταζε πάλι κι' έφωνα.

Αυτό τό συνήθισε πάντα δ Πιπιά: να τούς δείχνη τό δάχτυλό του και να τούς θυμίζη έτσι τήν εδεργασία τους, πού σιό δέν τήν είχε ξεχάσει...

Τήν επομένη Κυριακή, πρωί-πρωί, τά παιδία έλα ήταν στήν προκομαία και στεκόταν στή γραμμή, με τά γιορτινά τους. "Όταν έσημανε ή καμπάνα τής εκκλησίας του γειτονικού χωριού, ξεκίνησαν. Περπατούσαν ευκόλυτα και κρατούσαν από μιá λαμπάδα. Γιατί δταν εκινδύνασαν σιό Βόσγιο τών Γλάρων, είγαν τάξει στήν Παναγία τήν Έλεοθσα, άν σωθούν, να τάνε στήν εκκλησία τής ευκόλυτα και να τήν λειτουργήσουν.

Μπροστά πήγαιναν τά παιδία κι' από πίσω τί είκοσήμετες τους. Οι γονείς του Στέφανου τσελετσίοι.

Τήν ίδια ώρα, δ έρημίσκος του γειτονικού χωριού με τά εξαπτέρυγα, με τό σταυρό, με τίς σημαίες και μ' όλους τούς γιορταστές, ξεκινούσε να πρεταντίση τά παιδία. Άντρες και γυναίκες φορούσαν τά γιορτινά τους. Σιá μιá του δρόμου συναντήθηκαν σιό δρό σονοδιστες και με φιλμούς και δυνους έφθασαν μαζί στήν εκκλησία τής Παναγίας τής Έλεοθσας.

Σιό τέλος τής λειτουργίας, δ παπά έβγαλε και λόγο. Μίλησε σιá παιδ

του Πολίτγου και τούς είπε τάκλωση: «Τέκνα μου αγαπητά, Περπατούσατε προχθές τούς γονείς σας και για τήν παρακή σας αιδή, δ Θεός, είδισε, σάς τιμώρησε. "Όταν κινδυνεύατε δπως άπέγω τού Βράχο, βοηθούσατε δ ένας τόν Άλλο και γι' αυτό σάς έβόηθησε κι' δ Θεός. "Όταν είδατε μπροστά σας τό θάνατο, προσεχηθήκατε σιό Θεό κι' δ Θεός άμέσως σάς έσωσε.

«Τό πάθημά σας τούτο ά; σάς γίνη μάθημα, τέκνα μου αγαπητά! Να έχετε δπακοή και σέβες σιό δς γονείς σας, να μήν τούς σιγνύζετε, νίγαπάσθε μεταξύ σας και, δ τιδήμους σάς τάχη, πάντρες να έχετε τήν έλπίδα σας σιό Θεό.

«Έβρατε πολύ καλά, παιδία μου, πούς έσωσε τόν Στέφανο. Στήν αρχή ένομιούσα πως έγινε θάμα, πως τήν έβησε και τόν έσωσε Άγγελος Κοριός. Άλλά και πάλι σιό δέ ποδ έγινε, κήπως τάχα δέν είναι θάμα; Και εκπειδή δ πανάγαθος Θεός, δταν έβλή να κήμη εκεινο πού έχει άποφατίσει, μεταχειρίζεται πολλές φορές τούς τιπαινότερους άνθρώπους, γι' αυτό κήθετε, παιδία μου, να φέρεσθε προς κάθε άνθρώπο με καλή τούπο και να μήν περιφρονήτε ποτέ σας ούτε να πειρίζετε κανένα!»

Αυτό είπα δ έρημίσκος. Και σιό παιδία εκκαμαν μεγάλη έντόπωση τά λόγια του.

"Όταν γύρισαν οι μικροί μας φίλοι σιό χωριό, τούς περιμένα μιá μεγάλη κι' άνέλπιστη εδχαρίστηση. "Ο κ. Γεώργιος, δ πατέρας του Στέφανου, είχε παραγγείλει να στήσουν μιá μεγάλη σκιάδα στήν παραλία. Και κάτω απ' αυτή τή σκιάδα, ήταν στρωμένο ένα μεγάλο τραπέζι με κάθε λογής φαγιό, άφθονα γλυκίσματα, ώρατα φρούτα και μπουκάλια με καλό κρασί.

Άρχηγός σιό σιό σιπικιό, συμ-

ποσάρχος σά να λέμε, άν κηρήθησε απ' όλους δ Στέφανος. Αδτός όμως είπε πως ή άρχηγία έπρεπε να δοθή σιό γιό του Κορηά, γιατί σ' αυτόν άξίζε. "Ο μικρός ήρωας δέν είπα δχι. Κι' δ τως σιό Βράχο τών Γλάρων έδειξε τόση γεναιότητα, δραστηριότητα κι' έξυπνάδα, σιπ και σιό τσαπέζι έδειξε τόση ζεση και εδθμία, πού σέ τέρας όλους τούς τινερόφρους του και φάνηκε πού πως ήταν άξιος να τούς διεσθόνη και σ' αυτό τό είδος του πολέμου, — τήν εφόδο κατά τών φαγητών και τών γλυκίσματων ήρω; έλεγε δ κ. Γεώργιος, — να είναι συγχρόνως και νήτρεγος τών παιδιών και συμπόσιάρχος.

Αίτες ημέρες εκόμη έμειναν σιό χωριό δ πατέρας κι' ή μητέρα του Στέφανου. Ήταν πιά καιρός να γυρίσουν μαζί του στήν πόλη τους.

Άποζημιώσθη τόν καπετάν - Κορηά και τούς άγόρασαν μιá καινούργια δάρκα, καλύτερη από κείνη πού εκαφε δ γιός του σιόν Βράχο τών Γλάρων. Κιι για να δείξη τή εδγνωμοσύνη του, δ φτιός γύρεψε τήν άξια να δνομάση τή δάρκα του «Στέφανος» και τήνομα τού αγαπημένου παιδιού γράφθηκε με χρυσά γράμματα στήν πλώρη. Έπεισης δ μικρός Κορηάς, δ εκγονος θωιά του Α' εκπαλιό τής Ταμπουλίας, έλεγε δώρο εν' άνημένο ρολογάκι, με τήν επγραφή σιό χαραγμένη σιό σιπασίμα:

«Έ άθήτε μπροστά σιό τζικι...» (Σελ. 253, στ. α.)

«Σιόν Πέτρο Κορηά, έτών 12, ένθόμα της 15 Σεπτεμβρίου».

Περιττό να ποδμα πως δέν λησμονήθηκε κι' δ Πιπιά. Άλλα δ ή πρώτος πού θυμήθησαν ήσαν αιδός, δ σωτήρας. Άλλά πως να τόν άνταμείψουν τόν δυστοχισμένο; Στήν αρχή σκέφθηκαν να τού κείσουν μιá μικρή κάλδα, ή να τόν σιπλοουν σέ κανένα φιλανθρωπικό κατάστημα. Άλλά και τα δρό σιό ήσαν άκατόρθωτα. Γιατί δ Πιπιάς δέν ήταν σέ κατάσταση να προσέχη τήν κάλδα του, να τή φορή, να τή διατηρή: ώς ε' τε σιπιατα δέν θά τίν ώρελοδσε. Να τόν κείσουν πάλι σέ κατάστημα ήσαν αδύνατο, γιατί δ Πιπιάς δέν ήταν σιπαιτισμένος να κάσεται μέσ' άκεσαντίας όλη τήν ήμέρα, και τή νύχτα άκόμα, τριγυρίζε δέ κι' εκεί, από τήνα χωριό σιό Άλλο: άχημο πούλι, πού δμως κλειδί δέν έννόμισε.

Περιορίσθηκαν λοιπόν να τόν σιπαιτήσουν σιόν παπά του γειτονικού χωριού, πού του έδωκαν κι' άρκετά χρημάτα για να φρονιζή τίν άμοιρο και φίλαλο σέ δτι χρειαζόταν.

Τέλος ήλθε κι' ή ώρα νάν χωρήσουν. («Έπεται συνέχεια» Μενάρσος Η. Ι. Β. και Γρ. Ε.

«Ο Πιπιάς με τό πολύτιμο φορέο του...» (Σελ. 253, στ. β.)

8ο ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑΝΘΗ

Γάνθη σου ζώνε... Κι' όσο άνθος... Κι' πριν μωδισουν... Όλος ο κόσμος γ' αγαλάσει...

ΤΟ ΧΩΡΙΑΤΟΣΥΛΟ

Μήτσο; Ξερε;... Ξέρω, ξεκομπίσου να πάς... Ο Μήτσος, εν' άγιοι ός δώδεκα χρονώ, ξέφυγε, βιαστικά...

Μήτσος, πέρας το καλάθι στο χέρι του... Προχώρησε σιγά και το ήστακαμένα ξεπόλητα πόδια του...

Σε λιγάκι, ξέρτσος σε μία μεγάλη η καρδιά σου... Τὸ ζυγά του πασχα... Τί γλυκός άνθος!...

τάχη ήθελε ή μια τον γυρύνει... Κι' άνα τιν βγήκε κοιμισμένος... Άν δέν κοπαίνε... Κι' άνα τιν βγήκε κοιμισμένος...

Χιώτικο Τριαντάφυλλο

Η ΜΗΤΕΡΑ

Σε μία μεγάλη πόλη της Ιταλίας... Όταν παρουσιάστηκε μέσα στους δρόμους... Μία από πληθος, ή αν και μία γυναίκα...

Μά ή μητέρα, χωρίς να φοβήθη διόλου... Τό λιοντάρι, όταν άτησε έκπληκτο... Η στοργή της μητέρας για τὸ παιδί της είναι...

Τ' ΖΥΓΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Μιμίμα, ενό δηρία τ' αύό μου... Εμπρός! ποιος κάνει τίς;... Τίλει... Καλά, κάνει ή Βλενίτσα...

Χριστός άνείστη... Νίκο, μάρι α, θαίαι... Καί ή Βλενίτσα θριαμβεύει παντού... Απο τὸ Βερολίνο... Ηγγιώνη, Μεγαλειώτης...

Πανταχού Παράν

ΕΝΟ ΑΓΡΥΠΝΟΥΣΑ

Ήταν ένα άγριο χερμιωνιάτικο βράδυ... Καθόμωνα κλεισμένη στη ζακιά της... Η άσπραξες, που δούσαν ολοένα τον μολυβένιο οφθαλμό...

ΕΝΟ ΑΓΡΥΠΝΟΥΣΑ

ΔΙΑΒΑΖ ΟΝΤΑΣ

Τίνας: Πέες μου, σε παρ'όλα... Τίνας: Δέν ξέρω... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;...

ΤΟΜΟΙ

Της Α' Περιόδου... Της Β' Περιόδου... Της Γ' Περιόδου... Της Δ' Περιόδου... Της Ε' Περιόδου...

Η θρονιάς εβκολουθού... ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΥ... ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΥ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μία φορά ένας Βερολίνο... Ηγγιώνη, Μεγαλειώτης... Τότε ο βασιλιάς δέν μπορούσε να μη γελάσει...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τίνας: Πέες μου... Τίνας: Δέν ξέρω... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΟΜΟΙ

Της Α' Περιόδου... Της Β' Περιόδου... Της Γ' Περιόδου... Της Δ' Περιόδου... Της Ε' Περιόδου...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΥ... ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΥ... ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΥ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μία φορά ένας Βερολίνο... Ηγγιώνη, Μεγαλειώτης... Τότε ο βασιλιάς δέν μπορούσε να μη γελάσει...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τίνας: Πέες μου... Τίνας: Δέν ξέρω... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΟΜΟΙ

Της Α' Περιόδου... Της Β' Περιόδου... Της Γ' Περιόδου... Της Δ' Περιόδου... Της Ε' Περιόδου...

Εβχαριστώ, Ηνωσιαστών, για την έκδοση... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ...

ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ

Μία φορά ένας Βερολίνο... Ηγγιώνη, Μεγαλειώτης... Τότε ο βασιλιάς δέν μπορούσε να μη γελάσει...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τίνας: Πέες μου... Τίνας: Δέν ξέρω... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΟΜΟΙ

Της Α' Περιόδου... Της Β' Περιόδου... Της Γ' Περιόδου... Της Δ' Περιόδου... Της Ε' Περιόδου...

Εβχαριστώ, Ηνωσιαστών, για την έκδοση... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ...

ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ

Μία φορά ένας Βερολίνο... Ηγγιώνη, Μεγαλειώτης... Τότε ο βασιλιάς δέν μπορούσε να μη γελάσει...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τίνας: Πέες μου... Τίνας: Δέν ξέρω... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΟΜΟΙ

Της Α' Περιόδου... Της Β' Περιόδου... Της Γ' Περιόδου... Της Δ' Περιόδου... Της Ε' Περιόδου...

Εβχαριστώ, Ηνωσιαστών, για την έκδοση... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ... ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ...

ΗΓΧΑΡΙΣΤΩ

Μία φορά ένας Βερολίνο... Ηγγιώνη, Μεγαλειώτης... Τότε ο βασιλιάς δέν μπορούσε να μη γελάσει...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τίνας: Πέες μου... Τίνας: Δέν ξέρω... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;... Τίνας: Δέν ξέρεις;...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΟΜΟΙ

Της Α' Περιόδου... Της Β' Περιόδου... Της Γ' Περιόδου... Της Δ' Περιόδου... Της Ε' Περιόδου...

434. **Ἐλληνοσύμφωνοι**
 Οὐδὲ βασιλο-απειροῦσι
 Ἐστάν ἀπὸ τῆν Ἄλκη ὅσην
436. Γαίφος

MO T NK
 N
 Βασιλὴ ἀπὸ τῆς Ἀνδροῦτης Σουλίου

Διὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς.

436. Etoile

* * * Horizont: royaume a-
 siatique; Vertical: Pen-
 * * * I * * * pays de France; Diagonal:
 * * * * * pays de Grèce et nom
 * * * * * de femme.
 * * * Ἐστάν ἀπ. τ. Ἀθήνα τος

437-439. Cinéma—Rébus

Τρεῖς πόλεις τῆς Ἑλλάδος:
 1.—Χέρσον, ἄσπυρα.
 2.—Βῆμα, λίαν.
 3.—Παρίπτωσις, ἁπλῆς, εἴτα.
 Βασιλὴ ἀπὸ τοῦ Γαίφωσιτος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ 13
 166. Εὐχὴ (εὐ, χι). —167. Θρά-
 κη—168. Ἄσπυρα.
 169. ΣΗ-ΠΙ-Α 170. Κρέμα/μ-
 ΠΙ-ΤΥ-ΡΑ ΚΡΕ, Μ.Α.)
 Α-ΡΑ-ΡΑΤ 171. Βιολίτιος,
 Ὀράτιος, Ὀβίδιος. —172 ΘΑΛΗΣ
 (Θησεύς, Ἄργος, Ἀδων, Ἡρα-
 κλῆς, Στυμιών.) —173. Το γογγόν
 καὶ χάριν ἔχει. —174. Γεννίωσι; δ-
 πόριμε πόνους (γαί, ναί, ὦ; ὄπο
 μὲν, ἐπ' ὄν οὐδ.). —175. La raci-
 ne boit l' eau de la fontaine.
 (RACINE, BOIL'EAU, LARON-
 TAINE.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 βας 10 τὸ πᾶν λέξεις μὲ
 ἀπλᾶ στοιχεῖα ἢ 4 τὸ ελάχιστον πύ-
 ῆμα. Πᾶσαν τὴν 10 λέξεων 40
 λέξεθ λέξεις, μὲ πᾶσα δὲ στοιχεῖα
 λέξεθ 50, καὶ μὲ κεφαλαία λέξ. 60.
 Ὁ κρινοτάς στίχος δραχμᾶς 2.
 Ἡ προπλήρωσις εἶναι ἀπαραίτητος.

[ΚΓ' — 1214]
 Ἰδούθησι στὰς Ἀθήνας προσφυ-
 γικὸς Σύλλογος «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ-
 ΝΟΥΠΟΛΙΣ» Δέχεται μέλη. Ἰδού-
 σθησι, Κωνσταντινουπόλιται
 ἐγγεγραφεῖς: ποῦτ ὅς πάνε. Γενο-
 μένων ἀρχαιοεσσιῶν ἐξελέγησαν:
 Πρόεδρος ΦΑΣΟΥΑΝ, Γραμμα-
 τεύς ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΗΣ,
 Τυμίας ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΑΚΙ.

[ΚΓ' — 1215]
 Διαβολομαθεῖς, κατάλληλος διὰ
 Διαβολομαθεῖς καὶ λοιποῦς
 Διαβόλους τῆς Διαπλάσεως. Τρελ-
 λόμαθο δὲν εἶναι διὰ τὴν Διά-
 πλασί. Παπαρούνα, φαίνεται σὺν
 νὰ κοκκινίζεις, Πῶλ ἔχονεν Βρυ-
 κόλακας σσην Διάπλασι. Κυ-
 νόλοπι, τρομερὰ ἐνοχλητικὸν ἐν-
 τομον. Φορούνα, πολὺ ἀκριβὴ
 εἶσαι. Πικρὴ Σιλαβία, σὲ ξέρω,
 πρόσεχε.
 Πειραχτήρι
 (ΚΓ' — 1216)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΣ
Δ ΜΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ 1922.
 Τέσσαρας καλλιτέρας βραβεύσαι
 μὲ χρυσοῦν, τόμους. Προθεσμία
 ἡμέρας, Βελιούλου, Ἀβέρωφ
 7-1, Ἀθήνα, γιὰ ΧΟΛΕΡΑ
 (ΚΓ' — 1217)

Δὲν βλέπετε ἄλλα δὲν ἀκούετε τι
 ὄμαρτος κελαιδοῦν οἱ ΣΩΜΑ-
 ΤΟΦΥΛΑΚΕΣ σὺν χελιδόνα;
 Χαί χαί... Θά βραχυνάσεται, νῆπια.
 ΡΟΚΑΜΒΟΛ

[ΚΓ' — 1218]
ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΩΝ
Μ ΠΙ ΓΙΑΝΤΕΡΑ, ΣΑΜΠΡΟΝΙΕΒ,
 μὲ ἄξια τῆ Βασιλῆα καὶ
 Ἐπιλοφῆ: n'est ce pas; **ΤΡΕΙΣ**
ΥΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ, σαλμασθ-
 ὶν τὸ ἀνάγνωσμα τῆς ΚΓ-118.
 Ἀούσα!! ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ
 (= Ἐλε)Νισσα (Μ)Κροῖλη **ΚΡΑ-**
ΤΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ, ἄβαμα, στέλ-
 λαμε, περιμένουμε.
 «**Ἀτρόμητε**», αἱ ἀνακαλύψεις σου
 νερόβροστοι (ΚΓ-1123). Στοιχη-
 ματίζομεν ἕνα **ΚΑΤΟΣΤΑΡΙΚΟ**
 γιὰ κάθε ψευδώνυμο! Ἀκούτε;
 «**Ἀτρόμητοι**». Πτοῦ! νὰ μὴ β-
 σκαθῆτε!

Ὁ **Ἀνακλύσειον ΚΑΔΙΚΑΤΖΑΡΟΣ**
 Υ, Γ.—Παρικαλεῖται δ «**Ἀ-**
τρόμητος» νὰ καταθέσῃ τριακο-
 σίας δραχμᾶς γιὰ τὸ στοιχημα,
 ἄλλως θεωρεῖται ἠττημένος.
 (ΚΓ' — 1219)

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ: Κοινοκρύτης (ἀ-
 νιμῆνο τὸν τόμο, Δ[οις] ἡ ἀνο-
 τέρω (ΚΓ'—1216) **ΧΟ-ΕΡΑ**
 [ΚΓ' — 1220]

Δούκισσα Γαβριέλλα, τὴ ἐνόησις
 μ' αὐτὴ τὴν ἑβριστικὴν κάρτα;
 Τηλαυγῆς Φιλοφ

[ΚΓ' — 1221]
Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ:
 Βραβεύθησαν ἡ **Βασιλίσσα**
 στὴς **Παπὰρ ὄρας** καὶ ὁ **Ἰωνίδης**
Ὀυρανός. Δοιτοῦς εὐχαριστῶ, ἴ-
 ανόδε Ὀυρανᾶ, στείλας Δ[οις].
 Ἀρπῆς Κυπρίσσοῦθα
 (ΚΓ' — 1222)

Σαρατούστρα, Μ. Μ. ἀκόμα πε-
 ριμένο. Ἀλησιμόνητη Σμύρ-
 νη, φαίνεται πῶς ὁ Κομφῶνικος
 εἶσι δίκιο.

ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΔΟΣ

[ΚΓ' — 1223]
 Κόμη τοῦ Ἐρῆ, Σμύρνη, εὐχα-
 ριστῶ δὲν μπορῶ νὰ σεχθῶ-
 εἶσθε τόσο μικροῦ, Σμύρνη, γιὰ
 κάρτες ἀργεσιᾶ. Μ. Μυσ. ε-
 στείλα. Καπετῶν Καρπιτέρη, ε-
 στείλα: περιμένα—Σμυρνια, εὐ-
 χαριστῶ προτιμῶ ἄλλη σφραγι-
 ἄν ὄξεσαι;—Ἀγνοῦλα εὐχαρι-
 στῶ πολὺ, μὲ ξέρωτε; θά ἦσθε
 Δ[οις] σας. **Χρυσουγῆ**
 [ΚΓ' — 1224]

Ροβέρτε, μπελ, (εὐχαριστῶ
 γιὰ προτίμησ' ἀν θαλασσοτε-
 λς Μ. Μυσ.—**Τρελλῆ** ἀγάπη
 (ΚΓ' — 1225)

Τριταφυλλένιο Ἰστορικεῖα.
 Δου-ῆ **Περὶστερᾶ**, εἰσελπί-
 περιμένο. **Γυνοχ' ἄγρα**
 (ΚΓ' — 1226)

Ἀγνὸ Περιστερᾶ = Ἀθηνᾶ Ζέ-
 που γιὰ νὰ ἔξωρς ἄλλη φο-
 ρὰ νὰ μὴν ἀνακαλύπτης μὲ φαν-
 ταστικὰ ὀνόματα. Noblesse o-
 blige... **ΜΑΓΙΣΤΑ**
 (ΚΓ' — 1227)

Σμύρνη Στεγγίλα, νὰ πιστέψω
 πῶς εἶσθε ἀγαπημένες; Αὐτὸ
 ἐπιθυμῶ ἀληθινα. **ΚΛΑΘΩ**
 (ΚΓ' — 1228)

Ἀση, Βασίλκη, Τρελλῆ Ἀγά-
 τη, Νέβαν, Θέλιμα, ἀλληλο-
 γραφοῦμε; Γράψατε; Γεωργίτου
 ὄν (Σπαρῆς). **ΗΓΙΟΔΟΣ**
 (ΚΓ' — 1229)

[ΕΓ' — 1230]
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: Διηγῆματος, θε-
 μα ὀλονδημοτε. Κάρτ ὀσάλλ,
 τοσετα. Βραβεῖα ξεχωριστᾶ, β-
 κλεκτᾶ. Προθεσμία ἡμέρας. Ξε-
 λάτε δ[οις]. Δ[οις]: Κ. Κούσην,
 Γεωργίτου (Σπάρτης.)
ΗΓΙΟΔΟΣ, ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ
 (ΚΓ' — 1231)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
 Προηρῶσομεν διαγωνισμὸν
Ποίημα εἰς Θῆμα καὶ ἔκλο-
 γῆν. Προθεσμία ἡμέρας: συμμε-
 τοχὴ δραχμῆ **Βραβεῖο**: Α) Ἀ-
 δελφοῦλα μου, Β) Πόλεμος, Γ)
 Φαιτητοῖ, Δ) Κομωδία τοῦ Ἀ-
 ριστείου. Στείλατε στὸν Ἀθανᾶ-
 σιον Σαμουρτζῆν (τὰ Π. Ι.) ὁ-
 δὸς Ἀκαμένους 56, Ἀθήνας.
 (ΚΓ' — 1232)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΠΙΣ ΠΑΠΑ-
ΡΟΥΝΕΣ, ΝΟΡΜΑ, ΔΙΣΤ,
ΑΡΗ, ΠΗΡΟΛΥΤΕ, ΤΡΙΑΝΓΙΑ
ΦΥΛΑΕΝΙΑ, ΠΑΝΟΥΚΑ, ΑΡ-
ΔΕΚΙΝΕ, ΑΔΗΣΜΟΝΗΤΗ
ΣΜΥΡΝΗ, Τιμὲ μας θα τὸ
 θεωροῦομεν εἰν ἄραβε μέρος
 στὸ διαγωνισμὸ μας.
ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
 [ΚΓ' — 1233]

Εἰσερχόμενος στὸ σκαλοῦν τῆς
 Διαπλάσεως, χελετῶ ὀλιαντας
Ἠλεκτρολόγος
 (ΚΓ' — 1234)

Κατωῶ τὰ κορίτσιμ! Ἀστυνο-
 μικοῖ, ἀνακαλυψέτε με.
Ἠλεκτρολόγος
 (ΚΓ' — 1235)

ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ
Σμύρνη, Μαργαριτᾶ, εὐχουμαι
 καὶ στὸ ἔκρας τῆς Σμύρ-
 νης; Σας ἀέρασαι...
 (ΚΓ' — 1236)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ. Προ-
 θεσμία ἡμέρας. Δ[οις]: Ἀνε-
 ξαντήτων Θάρος, Στροντζῆν
 (Σπάρτης). Στους καλοῦς μου
 φίλους σάδον ὑπόχερος ἀν μὴ-
 σιελην μιά κάρτα, στηχημένοι
 μάλλον σὴ φίλια μου παρὰ στὰ
 ὄνο μου βραβεῖα.

ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ
 [ΚΓ' — 1237]

Πειραχτήρι, ΦΕΣΑ ΗΡΩΟΝ τοῖς,
 τὴν ἔχον σὺν πᾶσαν.
 Ἀλληλογραφεῖ Ἑλληνοῖ, Γαλ-
 λισαὶ Διαπλάσοῦτες καὶ ἐξωτε-
 ρικοῦ. Ἀνταλλάσσο κάρτες: Καί-
 τη Μαργαριτῶ, π. γ. Κέρουτος.
Ἠρωϊκὴ Φέσα
 (ΚΓ' — 1238)

Διαβολομαθεῖς, εἴραφα. Οὐδα-
 μου Ἀπὸν, εἰσελπί Μ. Μ.
 καὶ κάρτα περιμένα. Χαλκουτα-
 ποῦλα, ἀλληλογραφοῦμε; π. γ.
 Δευκωσία. **Γιδρωπιτο**
 (ΚΓ' — 1239)

Μιράντα, τὴ τακτικὴ ποῦ εἰ-
 σαι Μιράβο, ἀκόμη καὶ δα-
 σκάλα **Κ**
 (ΚΓ' — 1240)

ΑΝΑΧΩΡΩΝ εἰς Ἀθηνᾶν ἀνα-
 γκαζομαι νὰ διακόσω ΠΡΟ-
 ΣΩΡΙΝΟ εἰς ἀλληλογραφῆαν καὶ
 διαγωνισμὸν (ΚΓ'—1021).
 Με χίλιες συγγνώμες...
ΠΛΑΝΟΙΟΣ
 [ΚΓ' — 1241]

Μικρὴ Μαγῆ, δὲν ντρέτειςαι νὰ
 χάρης τις ψευτεῖς; π' ὄ σου
 κολλῶσαι; Φαίνεται πῶς; εἰσὶ ἀ-
 νακόμης; τὴν περιπέτα. Στείλα
 πρῶτος. **Φρασκονῆτα**, δεχόμεθα.
Τρελλῆ Νεότης, Τρελλῶς Ἐρηβος

[ΚΓ' — 1242]
ΤΡΕΙΣ ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ, Μ. ΜΥΣΤΙΚΟΝ
ΣΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΒΡΑΒΕΙΑ ΓΙΑ ΣΤΟ ΚΑΘΕΝΑ
 Προθεσμία 31 Ἀυγούστου Δ[οις]
 (188 ΚΓ'—1037)
 ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΤΗ
ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ
 (ΚΓ' — 1243)

«ΠΑΝΣΟΥΡΑΙΣΜΟΣ» κη-
 ρύττει πόλεμον ἑνοῦται
«ΜΟΖΑΡΤ», «**ΑΤΡΟΜΗΤΟΥ**»
 Δέχσαι συμμετοχὸν, **ΚΕΡΑΥΝΕ**
 Νεοὶ ἄπογοῖοι: Δικαιοσύνη,
 Τάκης Πίττας, Προπαγάνδα,
 Πέτροκλῆς, Γραμματεῦς Προ-
 θεσμοῦ: Ἀθῆνᾶ Ἀγγεῖλ
 Βασίλεις Πίττα, Ὀ... μὲς ἡλ-
 κητος καὶ ἡμεῖς ἀντικατοχῶσαι
 αὐτόν (Βασιλικούλα);
 (ΚΓ' — 1244)

Ἀγέροδο, Μ. Μ. εἰσελπί εἴραφα
 στὰ εἰσελπί. **Παρόδο**, εἰσε-
 λα περιμένο. — **Ἀγγεῖλ Καλλοῦ**
 (ΚΓ' — 1245)

Ροκαμβολ, Φρασκονῆτα, ἀπὸ
 Μπαγαντέρα, Ρίτα, Διοβόλα
 γιαντῆ, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.
Ἀγγεῖλ Καλλοῦ
 (ΚΓ' — 1246)

«ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»
Μ ΠΟΛΥΒΙΚΕ γράψαμε ταχῶς
 μικροῦ. Κατω ὁ **Κομφῶνικος**
 καὶ οἱ **Βιρέβο**. Κερδῆς, Δ[οις]
 = **ΖΗΤΟ Ο ΜΟΖΑΡΤ** =
 ἈΒΕΘ, ΠΟ. Θ[οις], ΑΡΑΜΩ
 (ΚΓ' — 1247)

Θ ἑλοντος γὰ ἔχο μὴ ἀναμνησ-
 τῆς Διαπλάσεως μὲν ζοῦν
 ἀνταλλάσσο Μ. Μ. μὲ δ[οις] καὶ
 Διαπλάσο τοῦλα. **Τομοκράτου**
 (ΚΓ' — 1248)

ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΑ: **ΙΩΝΙΚΕ ΟΥ-**
ΤΡΑΝΕ (Γαροπούλα), πρόσε-
 ξε, γιὰ εἰς Βεζούριος δὲν χωρῶ
 τεύει. **ΡΟΚΑΜΒΟΛ**, πρόσεξε μὴ
 σκοπτάφης. **ΒΕΖΟΥΡΙΟΣ**
 (ΚΓ' — 1249)

«ΤΡΟΜΟΣ» — Προηρῶσο
 τὸν διαγωνισμὸν κάρτ πο-
 στάλ (τοσετῶ) γεγραμμένον. Προ-
 θεσμία ἡμέρας. Βραβεῖα τρία (β-
 βλια). Στείλατε δ[οις] καὶ δ[οις].
 Δ[οις]: Δ. Ουβία Πολέμη (Γάρος),
 μαθητῆν Γυμνασίου, Ἀνδρον
 Ρενε = Βογιαζῆδης (ὄχ. Ὀδύγη Φοῦ)
ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΖΟΥ
 (ΚΓ' — 1250)

Σ ἄλλοις «**Μιζάρης**», Κερδονοβῶ
 Σ[οις] ἴσπτο, Μπαγαντέρα
 «**Κινέζικη**», Σωλαγιαντέρα, «**Ἀρτο-**
 γαστικῆ», Φάρα, Ζουλοῦ, Ἐρ-
 λικοντοκούλα, καί, τμη μου εἰ-
 ὄσοστηξέτε τοῦς φτωχικοῦς μὴ
 διαγωνισμοῦς (ΚΓ'—1037), (ΚΓ'-
 1212) — **ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ**
 (ΚΓ' — 1251)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΚΙΝΟΥ
«ΑΤΡΟΜΗΤΕ», δεχόμεθα τὴ
 Ἀσπυρῆαν σας. **ΣΜΥΡΝΗ**
 ἔχετε τὴν ὑποσῆρῆιν καὶ τὴν
 συμμετοχὴν μας. **ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡ-**
ΠΙΠΕΡΗ, εἰλήφθη.
ΑΡΑΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΕ
 (ΚΓ' — 1252)

Ἀποτελέσματα Ἀ Διαγωνισμοῦ
Ἀ «Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως»,
 Βραβεῖον Α) Ἰωακίμους Β) Κοῦ-
 λορηῖς, Δοιτοῦς εὐχαριστοῦμεν
 (ΚΓ' — 1253)

Ἀθῆνᾶ Ὀγε εἴρατε χίλιες δ[οις]
 ἄνεμα σὺχῆς στὰ γενεθλιασόν.
 Ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.
Ἑλληνικὴ Καρδῆ